

betrefft¹⁾, un warm un dunstig weihte 'ne lise Luft un süßte in de Firn'. Von't Feld heraewer slog de Wachtel ehren Schlag, un de Wachtelkönig rep sinen Regenraup²⁾, un sachten föllen de irsten Druppen³⁾ up de döstige Ird'⁴⁾, un de let tau'm Dank för de Gawden schönsten Geruch upstigen⁵⁾, den de Ackersmann kennt, den Ird-dunst, in den alle Segen för sin Mäuh un Arbeit swimmt⁶⁾. — Wo oft hadd de em de Seel upfrischt un de Sorgen verjagt un de Hoffnung belewt up en gaudes Johr! — Nu was hei de Sorgen los, aewer de Freuden of; eine grote Freud' was em unnergahn un hadd all de lütten mit sich retten⁷⁾. Sei makte dat Finster tau, un as hei sich ümdreihete, stunn sin lütt Döchtling an't Sark un langte vergew's⁸⁾ nah dat stille Gesicht, as wull sei straten⁹⁾. Sei böhrte dat Kind höger, dat dat ankamen künn, un dat lütt Dirning stratte un eiete mit de warmen Hänn' un de warmen Leibeswürd'¹⁰⁾ an ehr stilles Mudding un an den kollen Dod¹¹⁾ herlümmer un lek dunn den Vater mit ehre groten Ogen an, as wull sei nah wat Unbegripliches¹²⁾ fragen, un pohlte¹³⁾: „Mudding — huh!“ — „Ja,““ säd Hawermann, „Mudding friert,““ un de Tränen stört'en¹⁴⁾ em ut de Ogen, un hei sett'te sich up de Rist un namm sin Döchtling up den Schot un weinte bitterlich. Un de Lütt fung of an tau weinen un weinte sich sacht in den Slap; hei läd¹⁵⁾ sei weik an sich un slog den Rock warm üm ehr, un so satt hei de Nacht dor un höll true Lifenwacht bi sin Fru un sin Glück.

Den annern Morgen tidig Klock vir kamm de Staathöller mit de annern Dagelöhners; dat Sark würd tauschraven¹⁶⁾; de Fog¹⁷⁾ gung langsam nah den lütten Kirchhof; de einzige Folg'¹⁸⁾ was hei un sin lütt Dirning. Dat Sark würd in de Gruft laten — en stilles Baderumf — 'ne Hand vull Ird' — un dat Bild von dat, wat em sid Johren erquickt un tröst't, freut un belewt hadd, was vör sine Ogen verborgen, un wenn hei 't wedder seihn wull, müßt hei sin Hart upslagen as en Bauk¹⁹⁾, Blatt för Blatt, bet of dit mal eins tauslaten²⁰⁾ würd, un denn? — Ja, denn würd em dat leine Bild mal schön un herrlich wedder vör Ogen stahn.

Hei gung an sine Lüd' heran, gaww jeden de Hand un bedankte sich bi em för den lekten Deinst, den sei em dahn hadden, un säd ehr Abjüs, gaww den Staathöller dat Geld för Sark, Krüz un Gräfnis un slog deip in Gedanken sinen eigenen Weg in de düstere Zukunft in.

Fris Reuter.

¹⁾ bezogen. ²⁾ Regenruf. ³⁾ Tropfen. ⁴⁾ durstige Erde. ⁵⁾ aufsteigen. ⁶⁾ schwimmt. ⁷⁾ gerissen. ⁸⁾ vergebens. ⁹⁾ streicheln. ¹⁰⁾ Liebesworten. ¹¹⁾ an dem kalten Tode. ¹²⁾ Unbegreifliches. ¹³⁾ lallte. ¹⁴⁾ stürzten. ¹⁵⁾ legte. ¹⁶⁾ zugeschoben. ¹⁷⁾ Zug. ¹⁸⁾ Gefolge. ¹⁹⁾ Buch. ²⁰⁾ dereinst zugeschlossen.